

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Cap. XIX. De Legatis Concilii, & de Imperatoris Epistola: Et quomodo
Episcopi tandem consenserunt formulae illi, quae ab Vrsacio & Valente
prolata fuerat: & de Antistitum exilio. Item de Synodo apud ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ἡμετέρας πρέσβεις ἀθήσεις· μὴ ἕως ἔσθ' ἵνα
 τῶν τελευθολογῶν, καὶ τὸν μεταλλάξαι
 ἐπιτρέψαι· ἀλλὰ εἰσὶν ἐμμένοντες ἡμῶν τοῖς
 ἰσχυροῦσι προγόνων ὁμοῦ εἶσι τε κ' ἐνομοθετή-
 μένοις· ἐς ἀπαντὰ μὲν ἀγχινοίας τε κ' φρονη-
 σεις, κ' πνεύματος ἀγίου πεποιθέντων φησαι-
 μὲν ἂν τὰ γ' ἄνδ' ἑκείνων καινοτομήμε-
 να, τοῖς μὴν πιστεύουσιν, ἀπιστῶν ἐνεποιεῖ τοῖς ὅ-
 μ' ἡ πιστεύουσιν, ὡμότηα· ἡ ἐλευθέρῳ ἵπ' ἵνα
 κελύσης ἑδὺ ἐποκόπας ἑδὺ ἐν ἀλλοδαπαῖς
 διατρέφοντας, ἐς κ' τὸ τ' ἡλικίας ἐπιπονον, κ' τὸ
 ἵπ' ἵνας ἐδ' εἰς τρυχεῖ, τὴν εἰς τὰ οἰκεία ἀνα-
 κομιδὴν ῥαδίαν ποιήσασθ' ἵνα μὴ ἔρημοι, τῶν
 ἐπισκόπων ἀφαιρεσμένων, αἱ ἐκκλησίαι δια-
 μείνωσιν ἐπ' ὅσον ἀπασὶ κ' τ' ἐτο δεόμεθα,
 ἵνα μὴ ἐν μὴτε ἐλλείπη τῶν πρὸ παρ' ἑσάντων,
 μὴτε πλεονάζῃ ἀλλὰ πάντα ἀρρηκτὰ διαμέ-
 νη, ὅτι τ' ἵπ' ἵνα πατρὸς εὐσεβείας εἰς τὸν νῦν χρό-
 νον διαφυλάξῃ ἡμῶν· μὴτε λοιπὸν ἡμᾶς
 μοχθεῖν, κ' τῶν ἰδίων παροικήσεων ἀλλοθρίας
 ἐπιτρέψαι· ἡμετέρας ἀλλ' ἵνα οἱ ἐπίσκοποι σὺν
 τῶ ἰδῶ λαῷ μὲν εἰρήνης εἰς εὐωχίας τε κ' λα-
 τείας σχολῆν ἀγοίεν, ἡ ἐλευθέρως ὑπερ' ἵπ' ἵνα
 ῥαῖας κ' βασιλείας κ' εἰρήνης, ἡν ἡ θεότης
 οἰεῖς τὸ δῶκεν χάριται· οἱ ὅ ἡμετέροι
 πρέσβεις τὰς τε ὑπογραφὰς, κ' τὰς τῶν ἐπι-
 σκόπων κατηγορίας κομίζουσιν οἱ τινες ἑδ' ἵπ' ἵνα
 ὑποπὸν τῶν θεῶν γραμμάτων τὴν σὴν ἀναδι-
 δάξαι θεούτηα.

A versos legatos nostros & aspicias & au-
 dias: neve permittat clementia tua, jura
 vetera convelli; sed manere ea quae à
 majoribus nostris accepimus; quos &
 fuisse prudenter, & sine Spiritu sancto
 Dei non egisse confidimus. Quia ista
 novitate non solum fideles populi per-
 turbati sunt, verum etiam infideles
 ad credulitatem vetantur accedere.
 Oramus etiam ut praecipias, tot Epi-
 scopos qui Arimino detinentur, inter
 quos plurimi sunt, qui aetate, & pauper-
 tate defecti sunt, ad suam Provinciam
 remeare: ne destituti suis Episcopis la-
 bobent populi Ecclesiarum. Hoc etiam
 frequentius postulamus, ut nihil inno-
 vetur, nihil minuatur; sed maneant
 incorrupta, quae patris sanctae pietatis
 tuae temporibus, & tuis religionis saeculis
 permanserunt. Nec jam nos fatiga-
 ri, aut convelli à sedibus nostris tua
 sancta prudentia permittat: sed
 quieti cum populis suis Episcopi va-
 cent semper postulationibus, quas ha-
 bent pro salute tua & pro regno tuo;
 & pro pace quam tibi divinitas pro me-
 ritis tuis profundam ac perpetuam lar-
 giatur. Legati autem nostri, & subscri-
 ptiones & nomina Episcoporum vel le-
 gatorum perferent; sicut iidem aliq̄
 scripturam instruent tuam sanctam reli-
 giosamque prudentiam.

CAP. XIX.

De Legatis Concilii, & de Imperatoris Epi-
 stola: Et quomodo Episcopi tandem con-
 senserunt formulae illi, quae ab Ursacio &
 Valente prolata fuerat: & de Antistitum
 exilio. Item de Synodo apud Nicen facta, &
 quas ob causas Synodus Arimini
 detenta est.

ET haec quidem scripta sunt ab Ari-
 minensi Concilio. Ursacius autem
 & Valens, cum legatos à Concilio missos
 praevenisent, conscriptionem fidei à se
 perlectam Imperatori ostenderunt, &
 Synodum acculare ceperunt. Impera-
 tor vero indignatione commotus, ob id
 fortasse quod fidem illam suscipere re-
 culassent, quae Sirmii coram ipso com-
 probata fuerat: Ursacium quidem ac
 Valentem honorifice excepit: legatos
 vero despectui habuit, ac tametsi diutur-
 na mora fatigarentur, nullam eorum
 curam gessit. Serò tandem scripsit ad
 Synodum, excusans se quod propter ur-
 gentem quandam contra Barbaros

Κεφ. θ'

ἡμετέρας πρέσβεις ἀθήσεις· μὴ ἕως ἔσθ' ἵνα
 τῶν τελευθολογῶν, καὶ τὸν μεταλλάξαι
 ἐπιτρέψαι· ἀλλὰ εἰσὶν ἐμμένοντες ἡμῶν τοῖς
 ἰσχυροῦσι προγόνων ὁμοῦ εἶσι τε κ' ἐνομοθετή-
 μένοις· ἐς ἀπαντὰ μὲν ἀγχινοίας τε κ' φρονη-
 σεις, κ' πνεύματος ἀγίου πεποιθέντων φησαι-
 μὲν ἂν τὰ γ' ἄνδ' ἑκείνων καινοτομήμε-
 να, τοῖς μὴν πιστεύουσιν, ἀπιστῶν ἐνεποιεῖ τοῖς ὅ-
 μ' ἡ πιστεύουσιν, ὡμότηα· ἡ ἐλευθέρῳ ἵπ' ἵνα
 κελύσης ἑδὺ ἐποκόπας ἑδὺ ἐν ἀλλοδαπαῖς
 διατρέφοντας, ἐς κ' τὸ τ' ἡλικίας ἐπιπονον, κ' τὸ
 ἵπ' ἵνας ἐδ' εἰς τρυχεῖ, τὴν εἰς τὰ οἰκεία ἀνα-
 κομιδὴν ῥαδίαν ποιήσασθ' ἵνα μὴ ἔρημοι, τῶν
 ἐπισκόπων ἀφαιρεσμένων, αἱ ἐκκλησίαι δια-
 μείνωσιν ἐπ' ὅσον ἀπασὶ κ' τ' ἐτο δεόμεθα,
 ἵνα μὴ ἐν μὴτε ἐλλείπη τῶν πρὸ παρ' ἑσάντων,
 μὴτε πλεονάζῃ ἀλλὰ πάντα ἀρρηκτὰ διαμέ-
 νη, ὅτι τ' ἵπ' ἵνα πατρὸς εὐσεβείας εἰς τὸν νῦν χρό-
 νον διαφυλάξῃ ἡμῶν· μὴτε λοιπὸν ἡμᾶς
 μοχθεῖν, κ' τῶν ἰδίων παροικήσεων ἀλλοθρίας
 ἐπιτρέψαι· ἡμετέρας ἀλλ' ἵνα οἱ ἐπίσκοποι σὺν
 τῶ ἰδῶ λαῷ μὲν εἰρήνης εἰς εὐωχίας τε κ' λα-
 τείας σχολῆν ἀγοίεν, ἡ ἐλευθέρως ὑπερ' ἵπ' ἵνα
 ῥαῖας κ' βασιλείας κ' εἰρήνης, ἡν ἡ θεότης
 οἰεῖς τὸ δῶκεν χάριται· οἱ ὅ ἡμετέροι
 πρέσβεις τὰς τε ὑπογραφὰς, κ' τὰς τῶν ἐπι-
 σκόπων κατηγορίας κομίζουσιν οἱ τινες ἑδ' ἵπ' ἵνα
 ὑποπὸν τῶν θεῶν γραμμάτων τὴν σὴν ἀναδι-
 δάξαι θεούτηα.

Κεφ. θ'.
 ἡμετέρας πρέσβεις ἀθήσεις· μὴ ἕως ἔσθ' ἵνα
 τῶν τελευθολογῶν, καὶ τὸν μεταλλάξαι
 ἐπιτρέψαι· ἀλλὰ εἰσὶν ἐμμένοντες ἡμῶν τοῖς
 ἰσχυροῦσι προγόνων ὁμοῦ εἶσι τε κ' ἐνομοθετή-
 μένοις· ἐς ἀπαντὰ μὲν ἀγχινοίας τε κ' φρονη-
 σεις, κ' πνεύματος ἀγίου πεποιθέντων φησαι-
 μὲν ἂν τὰ γ' ἄνδ' ἑκείνων καινοτομήμε-
 να, τοῖς μὴν πιστεύουσιν, ἀπιστῶν ἐνεποιεῖ τοῖς ὅ-
 μ' ἡ πιστεύουσιν, ὡμότηα· ἡ ἐλευθέρῳ ἵπ' ἵνα
 κελύσης ἑδὺ ἐποκόπας ἑδὺ ἐν ἀλλοδαπαῖς
 διατρέφοντας, ἐς κ' τὸ τ' ἡλικίας ἐπιπονον, κ' τὸ
 ἵπ' ἵνας ἐδ' εἰς τρυχεῖ, τὴν εἰς τὰ οἰκεία ἀνα-
 κομιδὴν ῥαδίαν ποιήσασθ' ἵνα μὴ ἔρημοι, τῶν
 ἐπισκόπων ἀφαιρεσμένων, αἱ ἐκκλησίαι δια-
 μείνωσιν ἐπ' ὅσον ἀπασὶ κ' τ' ἐτο δεόμεθα,
 ἵνα μὴ ἐν μὴτε ἐλλείπη τῶν πρὸ παρ' ἑσάντων,
 μὴτε πλεονάζῃ ἀλλὰ πάντα ἀρρηκτὰ διαμέ-
 νη, ὅτι τ' ἵπ' ἵνα πατρὸς εὐσεβείας εἰς τὸν νῦν χρό-
 νον διαφυλάξῃ ἡμῶν· μὴτε λοιπὸν ἡμᾶς
 μοχθεῖν, κ' τῶν ἰδίων παροικήσεων ἀλλοθρίας
 ἐπιτρέψαι· ἡμετέρας ἀλλ' ἵνα οἱ ἐπίσκοποι σὺν
 τῶ ἰδῶ λαῷ μὲν εἰρήνης εἰς εὐωχίας τε κ' λα-
 τείας σχολῆν ἀγοίεν, ἡ ἐλευθέρως ὑπερ' ἵπ' ἵνα
 ῥαῖας κ' βασιλείας κ' εἰρήνης, ἡν ἡ θεότης
 οἰεῖς τὸ δῶκεν χάριται· οἱ ὅ ἡμετέροι
 πρέσβεις τὰς τε ὑπογραφὰς, κ' τὰς τῶν ἐπι-
 σκόπων κατηγορίας κομίζουσιν οἱ τινες ἑδ' ἵπ' ἵνα
 ὑποπὸν τῶν θεῶν γραμμάτων τὴν σὴν ἀναδι-
 δάξαι θεούτηα.

expeditionem, legatos ipsius videre minime potuisset. Ceterum iussisse se, ut legati reditum ipsius Hadriano- poli expectarent: quo negotiis publicis rite prius constitutis, ipse curis omnibus liber, negotium ipsorum audire & examinare posset. Eum enim qui de rebus divinis disceptaturus sit, animum à reliquis negotiis vacuum afferre oportere. Et Imperator quidem scripsit in hunc modum; Synodus vero his literis respondens, constanter affirmavit, se ab iis quæ decreta essent, minime discessuram: idque se jam scripsisse, & legatis suis mandasse. Rogavitque ut eos cum benevolentia aspiceret, eorumque mandata audire, & literas legere vellet. Nam & ipsius iudicio, acerbissimam rem fore, si tot Ecclesiæ ipso regnante, Episcopis suis destituantur. Ipsos igitur ante hyemem, si ipsi quoque id placuerit, ad Ecclesias suas reverti oportere. Hæc cum scripsissent, & supplicationis more modoque, ut par erat, Epistolam contexuissent, paululum adhuc temporis substituerunt. Sed cum nihil ipsis rescriberetur, ad suas quisque urbes reversi sunt. Et initio quidem Episcopos Ariminensis Concilii decreta Nicænæ Synodi comprobasse, ea quæ diximus abunde testantur. Iam vero quemadmodum formulæ à Valente & Ursacio prolata postea consenserint, commemorandum est. Quod quidem diversimode relatum comperi. Alii enim dicunt, Imperatorem Episcoporum ab urbe Ariminensi discessum contumeliæ loco ducentem, eo quod citra consensum ipsius discessissent, Valenti & iis qui cum illo erant, permisisse, Occidentalium partium Ecclesias pro arbitrio suo ordinarent: & formulam fidei Arimini perlectam promulgarent: nos vero qui formulæ illi subscribere tenuissent, Ecclesiis eicerent, & in eorum locum alios constituerent. Istos vero, hinc licentiam nactos, adhibita vi compulisse Episcopos, ut fidei illi subscriberent: eos autem, qui resisterent, Ecclesiis suis exturbasse, ac primum omnium Liberium Episcopum urbis Romæ. Deinde Episcopis Italiæ hunc in modum vexatis, Orientis quoque Ecclesiis pari modo tractare adortos esse. Et cum per Thraciam transirent, Nicen pervenisse, quod est oppidum illius Provinciæ. Ibi collecta

τὰς βαρβάρους ὁδὸς, ἐδία τὲτοτὲς παρ-
 εἰς ἰδὲν ἐ δὴν ἰ) ἐκέλευσε ἵ ἐν ἀδελφῶν
 πόλει ἐπανόστῳ αὐτὸν ἐπιμένον ἢ ἐπὶ τῶν
 τὰ κοινὰ πρῶτα διαλεθῆναι καλῶς, ἐπι-
 θερῶ ἂν Φεργιλῶν, τὰ περὶ τῶν πρῶτων
 ἀκρόση καὶ δοκιμάσει πρῶτον ἵνα τὸν πῶ-
 τῶν θείων διαλαμβάνειν μέγιστον, καθαροῦ
 ἔχειν τῶν ἄλλων τὴν ψυχὴν· καὶ ὁ μὴ τοῦ-
 δε ἔγραψε πρὸς ταῦτα ἵ ἡ συνόδος
 ἀνεδήλωσεν, ἰσχυρίζομένη μηδαμῶς ἀνα-
 χωρεῖν τῶν δεδομένων, καὶ τὸ γράψαι καὶ
 Β τοῖς πρῶτοις ἐντεταλαῖς καὶ ἀντιθέσει
 μετ' εὐνοίας αὐτὲς ἰδὲν, καὶ ἂν ἐπιμένον
 δι' αὐτῶν ἐπακῶσαι, καὶ τὰ γραφεία ἀνα-
 γνῶναι χαλεπὸν γὰρ αὐτῶν Φανείας, τῶν
 τῆς ἐκκλησίας χωρὶς ἐπισκοπῶν εἶναι ἐν
 ῥῶ τῆς ἀπὸ βασιλείας χεῖναι ἵ, καὶ αὐτῶν
 συνδοκῆ, εἰς τὰς αὐτῶν ἐκκλησίας πρῶτον
 χειρῶν ἐπαυθῆναι τοιαῦτα γραφεί-
 ῖες, καὶ ὡς εἰκὸς ἦν, ἐν ἰκεσίας τὰς καὶ
 ὀνόματι τὴν ἐπιστολὴν συνάξατες, ἵνα
 C χεῖνοι ἐπέμειναν ὡς ἵ ἰδὲν αὐτοῖς αὐ-
 δήλωσεν, ἐπὶ τὰς αὐτῶν ἀνεχώρησαι πῶ-
 λεις ὡς μὴν ἐν δὲ δὲ χεῖναι τοῖς ἐν νικίᾳ
 δόξασιν καὶ οἱ ἐν δὲ δὲ χεῖναι τοῖς ἐν νικίᾳ
 Φίσαντο, μαρτυρεῖ τὰ εἰρημῶν ῥητῶν
 ἵνα ὅπως ὅς ἐργον συνήνεσαν τῆ πρῶτον
 σὴ γραφῆ πρῶτον αὐφὶ ἐλάτῳ καὶ ἐρ-
 κιον· διάφορον ἵ λόγον περὶ τῆς ἐκ-
 ἦλθεν οἱ μὴ γὰρ Φασί, πρῶτον ὅς ἐργον
 βασιλεία ποισάμῃρον τὴν πρῶτον ἵνα
 τῆ δὲ δὲ χεῖναι τῶν ἐπισκοπῶν ποισάμῃρον
 ἐπιστάται ἐλάτῳ καὶ τοῖς σὺν αὐτῶν, ἵνα
 D φέλωσι τὰς πρὸς δύσιν ἐκκλησίας διοικῆσαι
 καὶ τὴν ἀναγνωσθεῖσαν ἐν δὲ δὲ χεῖναι
 διδόναι ἵνα ἵ ἵνα γράφειν ταῦτα πρῶτον
 τεμνῶν ἐβάλλῃ τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν
 τῶν, ἑτέρας χεῖναι ἀδελφῶν ἵ ἵνα
 φεν λαβομένης, βιάσατο ταῦτα πρῶτον
 ἵνα γράφαι πολλὰς ἵ ἵνα μὴ πεθομένης
 ξαιτῶν ἐκκλησιῶν, καὶ πρῶτον λῶσιν
 ῥωμαίων ἐπισκοπῶν ἐπεὶ ἵ ταῦτα πρῶτον
 καὶ τὴν ἰταλίαν ἐπράξαν, βιάσατο
 τὰς ἀνα τὴν ἐκκλησίας τὸν ἵνα δια-
 ῥητόν διόνας ἵ τὴν ἰσραήλ, πρῶτον
 εἰς νικίαν, πόλιν τῆς δὲ ἵ ἵνα καὶ σὺν αὐτῶν
 ἐπὶ τῶν

CONSTANTIUS

οὐδ' αὖτε καθίστατες, τὴν ἀναγνωθεῖσαν
 ἐν δευτέρῳ γραφῶν εἰς ἐλλάδα μεταβα-
 λῆν Φωνῶν, καὶ δημοσιεύσαντες βεβαιώ-
 σαι καὶ λογοποιεῖν, ὡς ὑπὸ τῆς οἰκ-
 ονομικῆς σωδ' α, ἢ ἐν νίκῃ πίσι ὑψη-
 γροῦθη καὶ ἐδοξάσθη Ἰππιδῆς δὲ τὰδε ἐν
 νίκῃ παρῆται, καὶ ὡς ἐπισημασθῆναι, ὡς ἐδὴ
 ἀπὸ πρῶτος ῥαδίως πείθεσθαι ταύτη τῇ πί-
 σει σιωπῶν, τῷ ὡσαυθιῶν τῷ ὀνομά-
 ται ἀπαλωμένους, ἔοιομένους ταύτων
 εἶναι τὴν ἐν νικαία βεβαιωθεῖσαν γραφήν
 ταῦτα μὴ ὡς λέγουσιν οἱ Ἰφασί, ὡς τῆς
 ἐν δευτέρῳ σωδ' α τῆς ὑπερβία ταλαι-
 πωρέμενης, ὡς τῆ βασιλείας μὴ δύσχε-
 ρίας ἀξιοῦν ἐδὴ Ἰπποκόπας, μήτε ἀνα-
 γμαεῖν συγχωρεῖν, οἱ δὲ τῆς ἐναντίας
 ἀπέσεως παρῆται, καθήκων πᾶσι συμε-
 λωσῆναι, ὡς ἔτι ἀξίον ἐνός ὀνομασθῆναι
 τῆς ἐπίσης ἐνεκα, διαφέρει δὲ τῶν παλαιῶν
 ἰσῆας, ὅσον ὁμοιον τῶν πατρῶν τὸν ὑόν λέγειν,
 καὶ τὰς ἀφορμὰς τῆς ἐξ ἐδὴ ἀνελεῖν ὡς τῶν
 ἀπὸ τῶν ἐξ ἄ ποτε ἡσυχασόντων, εἰ μὴ τὸ
 ἐπίσης ὄνομα ὑπερβείναι τοιαῦτα ἢ κομ-
 μωμένων τῶν διαλλακῶν, πειθῶναι τὴν
 σωδοσὶν σιωπῶν τῆς παρῆται συγ-
 γραφῆ τῶν ἀμφὶ τὸν ἑρτάκιον δέισασις
 ἐπέτες, μὴ ὡσαυθιῶν οἱ ὡσαυθῆς τῆς
 σωδ' α δύσχαλέντες παρῆ βασιλεία πρῆ-
 τας, δὴ λω ποιήσῃ τῶν δύλικῶν ἐπισκόπων
 τῶν δὲ δὲ ἑστῆσαν, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ὁμο-
 σια ἀναρῆσεως, ἐπιχεῖν ἐδὴ παρῆσεως ἐν-
 κηρῆσῃ, διὰ χεμῆρα καὶ ταλαιπωρίαν
 τῶν ὁμοσίων νωθόρων, ὡσαυθῆσῃ μὲν
 μὴ ῥαδίως ἐσεσθῆ τὴν ὀδοιπορίαν πείσαι
 τῆ ἀναγνωθεῖσαν παρῆ αὐτῶν γραφήν, ἐν
 τῶν ῥωμαίων μεταφράσαι Φωνῆς, καὶ ἐλλωσι
 σωθεῖσαν ἐκπέμψαι τοῖς ἀνα τὴν ἐπὶ ἐπι-
 σκόποις ἔτω καὶ συμεθῆσεθ, τὴν μὴν γραφήν
 κατῆρῆν αὐτοῖς τὸ παρῆτα Ἰσοποπὸν
 συγκαμῆναι μὴ φωραθῆσεθ ἢ τὸν δόλον
 τῶν ἐλεγχόντων, ὡς ἐχ' ἐκόλεις οἱ ἐν ἀρι-
 μῶν τῶν ὀνομασθῆναι τῆς ἐπίσης ἀπέσεσαν, ἀλ-
 λὰ διὰ τὴν εἰς ἐδὴ ἀνατλικῆς σιῆσαν, ὡς
 δύσχερῆσῃ τὸ ὄνομα ὅπερ ὑπερβείναι πρῆ-
 τας ἐτύχησε πάντες καὶ πλὴν ὀλίγων,
 καὶ τῶν ὁμοιον εἶναι τῶν πατρῶν τὸν ὑόν

A Synodo, formulam fidei quæ Arimini
 recitata fuerat, in Græcum sermonem
 transtulisse, eamque à se confirmatam
 publicasse, tumore ubique spargen-
 tes, hanc Nicæ fidem ab universali
 Concilio conscriptam ac decretam fu-
 isse. Hæc potro de industria apud
 Nicen eos egisse, atque ita favorabili
 vocabulo appellasse, ut simpliciores ad
 consentiendum huic fidei facilius ad-
 ducerentur, decepti nominum simili-
 tudine, & hanc ipsam esse formulam
 existimantes, quæ Nicæ olim fuerat
 confirmata, & hæc quidem dicuntur
 ab istis. Alii vero affirmant, cum
 Ariminensis Concilii Antistes nimiam
 morâ fatigati essent, eo quod Imperator
 nec responsum ipsis dare dignaretur,
 nec ad sua reverti permetteret; ab
 Arianæ opinionis fautoribus submissos
 esse quosdam, qui monerent, æquum
 non esse ut unius vocabuli, substantiæ
 videlicet, gratiâ, omnes ubique Epi-
 scopi inter se dissident: cum liceat
 similem Patri Filium dicere, & con-
 tentionis causas abolere. Quippe
 Orientales, nunquam nisi sublato sub-
 stantiæ vocabulo, acquieturos esse. Hæc
 cum isti Conciliatores jactarent, Epi-
 scopos qui in Concilio erant, eorum sus-
 sionibus inductos, formulæ fidei ab Ur-
 facii asseclis tanto studio propositæ con-
 sensisse dicunt. Ursacianos autem ve-
 ritos, ne legati qui à Concilio ad Impe-
 ratorem missi fuerant, reversi, & Occi-
 dentalium ab initio constantiam, & cau-
 tam cut Consubstantialis vocabulum
 sublatum esset patefacerent, legatos
 apud Nicen Thraciæ detinuisse; tum
 propter hyemem, tum ob jumentorum
 publici cursus fatigationem, iter diffi-
 cile fore prætexentes. Persuasisse et-
 iam illis, ut formulam fidei ab ipsis re-
 citatam, ex Latina lingua in Græcam
 converterent, atque ita interpreta-
 tam ad Orientales Episcopos mitterent.
 Sic enim futurum esse, ut hæc formulâ
 ad scopum ipsorum composita, id quod
 studebant perficeret; dolus tamen ab
 illis minime deprehenderetur, absen-
 tibus scilicet iis qui convincere pos-
 sent, Ariminensem Synodum à consub-
 stantialis vocabulo non suâ sponte re-
 cessisse, sed Orientalium causâ, quippe
 qui vocem illam aversarentur. Quod
 quidem perspicue fallum erat. Omnes
 enim demptis admodum paucis, Filium
 Patri similem secundum substantiam

Cccc

afferebant. In hoc autem solo dissentiebant, quod alii quidem filium Homou- sion, id est confubstantialem, dicebant : alii vero Homœusion, id est simili sub- stantia. Hæc igitur ab aliis quidem hoc modo, ab aliis autem illo gesta esse di- cuntur.

Αἰχμαλιζόντο διεφέροντο ἡμόνον, οἱ μὲν ὁμοούσιον, οἱ δὲ ὁμοούσιον, τὸν ὑὸν ὀνομαζούσαντα ταῦτα οἱ μὲν ἕτως, οἱ δὲ ἐκείνως ἐρέσιν.

CAP. XX.

De his que Orientis Ecclesiis contigerunt : Et quemadmodum Marathonus & Eleusius Cyzicenus ac Macedonius, Homousianos Ecclesiis exturbarunt. Item de Ecclesia Novatianorum, quomodo translata sit : Et quod Novatiani cum Orthodoxis communicabant.

Κεφ. ιδ΄.

Περὶ τῶν ταῖς ἐκκλησίαις συμβάντων ἡ αἰεὶ ἐμπε- νησίου, καὶ ἐλευσίου ὁ κυζικίου, καὶ μακεδόνιοι, ἐξ ἡλικιωτικῆς ἡμοούσιον δοξάζοντες, καὶ περὶ τῆς ἐκκλησίας πανταυτοῦ, ὡς μετετέθη· καὶ ὡς μὲν τῶν ἑρθευσάντων ἐκ- τούτων.

Utmista quæ diximus, in Italia ge- runtur, gravissimi tumultus in Orientis partibus excitati sunt, prius- quam Synodus Seleuciae congregaretur. Acacius enim & Patrophilus pulso Ma- ximo, Hierosolymorum Ecclesiam Cy- rillo regendam tradiderunt, quos Maca- rius primum ordinaverat. Macedonius vero Constantinopolim & civitates fini- timas turbavit, adjuutores habens Eleu- sium & Marathonium. Quorum alterum qui jam antea Diaconus ipsius Ec- clesiae fuerat, & industrius curator Pto- chotroforum, & Monasteriorum utri- usque sexus, Episcopus Nicomediae constituit. Eleusium vero, qui prius in palatio splendide militaverat, ad Cyzicenum Episcopum promovit. Horum uterque vir bonus fuisse dicitur: ambo tamen in vexandis iis qui Filium Patri confubstantialem profitebantur, acerrimi fuere, licet non eodem modo grassati sint quo Macedonius. Nam iste quidem eos qui communicare ipsi detestabant, non fugavit modo, verum etiam in vin- cula coniecit, & iudicibus tradidit. Quosdam vero etiam invidiosos commu- nionem secum inire compulit. Mulieres etiam & parvulos nondum sacro lavacro tinctos, per vim rapiens baptizabat. Mul- tas quoque Ecclesias passim destruxit, Imperatoris mandatum præterdens, quo Ecclesiae illorum destrui iubeban- tur, qui Filium Patri confubstantialem assererent. Hanc ob causam Ecclesia quoque Novatianorum Constantino- poli juxta Pelargum sita, solo æquata est. Quo quidem tempore, sectæ illius homines fortissimum facinus per- petrasse dicuntur: Catholicis fortasse eos, utpote idem cum ipsis sentientes, adjuvantibus. Nam cum hi quibus id

ΕΝ ᾧ τὰ περὶ ἰταλίαν, ὡς εἰρησίου ἐρέ- σιο, πρὶν συστήσασθαι τὴν ἐν σελευκίᾳ συ- νόδον, μέγιστα ταραχὰ καὶ τὴν ἐν σικωνίᾳ οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ ἀκάκιον καὶ πατρόφιλον ἀ- λόμβροι μάλιστα τὴν ἱεροσολύμων ἐκκλη- σίαν κρείττω ἐπέτευσαν μακεδόνιοι καὶ τῶν κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὰς πλείους πόλεις ἐτα- ραῖον ὡς ἤρξατο χειροτονεῖν ὁ μακαρίου συλλαμβανομένους ἔχων ἐλεύσιον καὶ μαρ- θώνιον ὡν τὸν μὲν ἠδὴ πρῶτον ἐκ διακονί- ας τῶν αὐτῶν ἐκκλησίας, καὶ ἀπαρτίζον ἐπι- σκόπων πτωχῶν τε καὶ μοναχικῶν σωματικῶν ἀ- δρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἐπίσκοπον νικομηδείας καλεῖσθαι ἐλεύσιον καὶ κυζικίου, ὅτι ἀσπίς ἐν τοῖς βασιλείοις στρατευσάμενος ἀμφοῖν φασὶν ἀγαθὸν γνέσθαι τὸν βίον ἀπαρτίζον κακῶσαι τὰς ὁμοούσιον τὸ πατρὶ τὸν ὑὸν δοξάζοντας, ἀλλ' ἐχ' ἀπὸ τῆς ἑως ὡς μα- κεδόνιοι ὅσα γὰρ μόνον ἠλάυνε τὰς ἀποστα- τεμένους ἀπὸ κοινωνεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἑ- τας ἐποίησεν, καὶ δικαστῆς παρεδίδοσαν τὴν ἀπορίας κοινωνεῖν ἐβιάζετο παιδάσ τε καὶ γυ- ναικάσ ἀμνήτας ἀρπάξων, ἐμυσταγὰ γὰρ ἡ μὲν ἀλλὰ καὶ πολλὰς πολλαχῆ ἐκκλησίας καθεῖλε, βασιλείως πρὸς ἅμα πρὸς ὁμοούσιον καθαρεύοντες πρὸς ἅπαν ὅσα ἐκλήθησαν τῶν ὁμοούσιον τὸ πατρὶ τὸν ὑὸν εἶναι ἰσοϋ- ζομένων ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης αἰτίας, καὶ πρὸς τὰ καλεσμένων πελαργῶ ἐν κων- σταντινῆ πόλει ναυαλιανῶν ἐκκλησία κατε- ρέθη· ἠνίκα δὴ λέγεσθαι τὰς διὰ ταύτης π- αίρέσεως, ἀνδρείον ἔργον ἐργάσασθαι ὅσα καὶ οἱ διὰ τῆς καθόλης ἐκκλησίας ὡς ἐμ- φροσι σινελάβοντο ἐπιταπεινῶν γὰρ